SVĚTOVÝ BESTSELLER

Hannah Hurnard

Jako laň na výšinách

EDICE DUCHOVNÍ BELETRIE

Hannah Hurnard

Jako laň na výšinách

Paulínky

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Hurnard, Hannah, 1905-1990
[Hinds' feet on high places. Česky]
Jako laň na výšinách / Hannah Hurnard ; z anglického originálu Hinds' feet on high places přeložila Kateřina Lachmanová. -- Třetí, přepracované vydání. -- Praha : Paulínky, 2022. -- 198 stran. -- (Duchovní beletrie)

ISBN 978-80-7450-433-4 (brožováno)

* 27-584.5 * 2-188.3-584.5 * 2-185.2 * 27-145.3 * 2-312.6-584.5 * 165.322 * 27 * 27-277.2 * (0:82-322.2)
– duchovní cesta -- křesťanské pojetí
– duchovní překážky -- křesťanské pojetí
– utrpení -- křesťanské pojetí
– Boží prozřetelnost -- křesťanské pojetí
– vnitřní konverze -- křesťanské pojetí
– duchovní poznání
– biblické citáty
– náboženské prózy

27-5 - Liturgie. Křesťanské umění a symbolika. Duchovní život [5]

Hinds' Feet On High Places

Copyright © 1986 by Hannah Hurnard

Czech edition © 2002 by Nakladatelství Paulínky with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

All rights reserved.

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2002
www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-433-4 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-7450-513-3 (pdf)
ISBN 978-80-7450-514-0 (ePub)
ISBN 978-80-7450-515-7 (mobi)

Třetí, přepracované vydání, 2022

Předmluva

Jednou ráno jsme se v našem misijním domě v Palestině sešli k modlitbě s Písmem. Drobná arabská ošetřovatelka nám přečetla citát z Písně písní. „Hlas mého milého! Hle, právě přichází, hory přeskakuje, přenáší se přes pahorky“ (Pís 2,8). Na otázku, co tento verš znamená, zdvihla oči a se šťastným úsměvem odpověděla: „To znamená, že neexistují překážky, které by láska našeho Spasitele nedokázala překonat, a že hory obtíží jsou pro něho schůdné jako asfaltová silnice!“

Ze zahrady za misijním domem na úpatí hory Gerizim jsme často pozorovali gazely, jak se s úžasným půvabem a hbitostí pohybují po strmých svazích a skáčou ze skály na skálu. Jejich ladný pohyb byl možná tou nejkrásnější ukázkou bravury a zjevné lehkosti při překonávání překážek, jakou jsem kdy viděla.

My všichni, kteří milujeme Pána a toužíme jej následovat, toužíme v hloubi duše po tom, abychom se stejně radostně a vítězně dokázali přenášet přes všechny životní těžkosti, zkoušky a konflikty. Snad v každé generaci touží ti, kdo milují Pána, naučit se tajemství „vítězného života“.

Dali bychom cokoli za to, abychom mohli žít „na Výšinách“ lásky a vítězství už tady na zemi, už v tomto životě; abychom dokázali pohotově reagovat na zlo, útrapy, zármutek, bolest a každou špatnost takovým způsobem, že budou překonány a proměněny – k Boží chvále a slávě! Jakožto křesťané víme (aspoň teoreticky), že v životě Božích dětí neexistují žádné náhody. Dokonce víme, že Bůh dopouští i velmi nespravedlivé a kruté věci, stejně jako všechno zdánlivě nesmyslné a nezasloužené utrpení. Musíme na ně reagovat, čímž se nám stávají příležitostí, aby nás Pán a Spasitel mohl krůček po krůčku proměňovat a utvářet v nás svůj láskyplný charakter.

Píseň písní vyjadřuje hlubokou touhu, která byla vložena do každého lidského srdce. Jedná se o touhu po znovusjednocení s Bohem, po dokonalém a stálém společenství s ním. On nás stvořil pro sebe a naše srdce nikdy nedosáhne pokoje a plné spokojenosti, dokud je nenajde v něm.

Některé jeho děti se naučí hlubšímu spojení s Bohem tím, že budou rozvíjet přirozenou lidskou lásku v manželství: v tom objeví Boží vůli pro svůj život. Jiní dojdou k témuž dokonalému sjednocení, když se vzdají své přirozené touhy po manželství a rodičovství a přijmou životní okolnosti, které jim tuto zkušenost upírají. Neboť instinktivní touha po lásce, tak pevně vštípená do lidského srdce, je tím nejvyšším způsobem, jak se naučit po Bohu toužit a nade všechno jej milovat.

Nicméně oněch „Výšin“ vítězství a sjednocení s Kristem nelze dosáhnout jen tím, že se budeme mentálně „považovat za mrtvé hříchu“ nebo se budeme snažit

najít nějaký způsob či „praktiku“, jak „křižovat“ svou vůli. Existuje jediná možnost – naučit se přijímat své životní podmínky a zkoušky, které Bůh dopouští, neustále se vzdávat své vůle a přijímat jeho vůli. Tu pro nás představují lidé, s nimiž musíme žít a pracovat, a situace, v nichž se ocitáme. Každé takové přijetí Boží vůle se stává obětním oltářem, každé podrobení se a odevzdání jeho vůli nás popostrčí na cestě k Výšinám, kam si Bůh přeje dovést každé své dítě ještě za jeho pozemského života.

Předkládaná alegorie nabízí právě tyto lekce: jak přijímat zlo a vítězit nad ním; jak se obeznámit s bolestí a zármutkem, ale nakonec je moci vidět proměněné v něco nesmírně vzácného; jak ve stálé a radostné odevzdanosti úplně nově poznávat Pána, který je Láska sama, a prožívat sjednocení s ním, jež nic nemůže narušit. „Výšiny“ a „nohy laně“ se netýkají jen života jednou v nebesích, ale mají se stát nádhernou zkušeností Božích dětí tady a teď – pokud věrně kráčejí po cestě, kterou jim Pán určil.

Možná si Pán tento příběh použije, aby přinesl útěchu někomu ze svých milovaných dětí: možná těm, kdo jsou neustále nuceni přebývat ve společnosti bolesti a zkoušek, kdo „chodí v temnotách, kde není žádná záře“ nebo jsou slovy žalmisty „vichrem zmítáni, útěchy zbaveni“. Novela jim může pomoci nalézt nový smysl toho, co se s nimi děje. Vždyť všechno, čím procházejí, je součástí procesu zrání. Pán tak v jejich životech uskutečňuje stejné zkušenosti, díky nimž David a Habakuk radostně volali: „… mým nohám dal hbitost jako nohám laní a postavil mě na výšiny…“ (Žl 18,34; srov. Hab 3,19).

Část první

„ZVEČERA SE UHOSTÍ PLÁČ…“

(Žl 30,6)

„Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená,
hle, já ti do omítky vsadím drahokamy,
za základ ti dám safíry.
Cimbuří ti udělám rubínová, brány berylové
a celé tvé obezdění z drahokamů.“
(Iz 54,11-12)

Kapitola I

POZVÁNÍ NA CESTU K VÝŠINÁM

Toto je příběh o tom, jak Bázlivka unikla svým příbuzným Ustrašeným a odešla s Pastýřem na Výšiny, kde „dokonalá láska vyhání strach".

Bázlivka byla už několik let ve službách Nejvyššího pastýře, jehož velká stáda se pásla v údolí Ponížení. Žila se svými přítelkyněmi a spolupracovnicemi Milosrdnou a Poklidnou v tiché bílé chaloupce ve vesnici Velký Třas. Milovala svou práci a toužila dělat Nejvyššímu pastýři jen radost. Ale i když se jí v mnoha ohledech dařilo, byla si vědoma několika věcí, které jí překážely v práci a vskrytu jí působily bolest a zahanbení.

Předně ji trápilo, že je mrzák. Nohy měla tak křivé, že při práci často kulhala a klopýtala. Kromě toho měla ošklivě pokroucená ústa, jež znetvořovala výraz její tváře i řeč. A navíc ji skličovalo vědomí, že její nevzhlednost leká a pohoršuje ty, kdo vědí, že je ve službách Pastýře.

Toužebně si přála, aby byla zbavena těchto nedostatků a byla stejně krásná, půvabná a silná jako mnoho jiných Pastýřových služebníků a služebnic, ale především aby se podobala svému Nejvyššímu pastýři. Obávala se, že se

svých znetvoření jen tak nezbaví a že nikdy nepřestanou mařit její službu.

V jejím životě byl ovšem ještě jiný, mnohem závažnější problém. Patřila do rodiny Ustrašených, kteří byli roztroušeni po celém údolí, takže před nimi nikdy nešlo utéct. Jako sirotek vyrůstala v domě své tety, chudé paní Bezútěšné Hrůzy, spolu se svými sestřenkami Zasmušilou a Zlomyslnou a jejich bratrem Šíleným-Strachem. Byl to velký tyran, neustále Bázlivku trýznil a pronásledoval.

Podobně jako většina rodin v údolí Ponížení i všichni Ustrašení nenáviděli Nejvyššího pastýře a snažili se bojkotovat jeho služebníky. Popouzelo je, že někdo z jejich rodiny vstoupil do jeho služeb. Proto se ze všech sil snažili Bázlivku přimět k tomu, aby službu opustila, výhrůžkami i domlouváním. Jednoho osudného dne jí oznámili rodinné rozhodnutí, že se musí neprodleně provdat za Šíleného-Stracha a spořádaně se usadit uprostřed nich – svého lidu. Vyhrožovali jí, že jestli tak neučiní ze svobodné vůle, přinutí ji násilím.

Jen při té představě přemohla nebohou Bázlivku hrůza. Příbuzní v ní vždycky vzbouzeli hrůzu a děs, jenže ona se jim nikdy nenaučila odporovat nebo ignorovat jejich hrozby. Seděla před nimi celá schoulená a jen pořád drmolila, že ji nikdo nepřinutí, aby si ho vzala. Nedokázala se však vyprostit z jejich spárů a utéct jim.

Nešťastný rozhovor trval velice dlouho, a když ji konečně nechali chvilku na pokoji, byl už podvečer. Bázlivka si s úlevou vzpomněla, že Nejvyšší pastýř touto dobou vodí své ovce na jejich oblíbené místo na kraji vesnice, k překrásné tůňce pod vodopádem. Měla ve zvyku

chodit sem každý den brzy ráno, aby se sešla s Pastýřem a vyslechla jeho přání a úkoly na den, a znovu večer, aby mu vydala počet ze své celodenní práce. A právě nastal čas večerního setkání u tůňky. Bázlivka si byla jistá, že Pastýř jí pomůže. On přece nedovolí příbuzným, aby ji unesli a donutili ji opustit službu u něj, natož aby ji musela vyměnit za hrozné, otrocké manželství se Šíleným-Strachem.

Stále se ještě třásla strachy, nestihla si ani osušit slzy. Zavřela za sebou dveře své chaloupky a vydala se k tůni pod vodopádem.

Když vyšla z vesnice a pustila se přes pole, údolí Ponížení tonulo v tichém večerním světle s nazlátlou září. Východní stranu údolí lemovala hradba hor za řekou, která už měla růžový nádech, a rokliny mezi nimi byly plné tajemných stínů. V tichu a míru poklidného večera došla vyděšená Bázlivka ke známé tůni, kde už na ni čekal Pastýř, a pověděla mu o svém trápení.

„Co mám dělat?“ plakala, když mu vše vylíčila. „Jak tomu uniknout? Přece mě nemohou donutit, abych si vzala toho Šíleného-Stracha? Jen to ne!“ naříkala, naprosto zlomená jen při tom pomyšlení. „Stačí, že já jsem Bázlivka, ale představa, že budu po zbytek svého života paní Strachová a už nikdy se nevymaním z jeho útlaku a trýznění – to prostě neunesu!“

„Neboj se,“ řekl Pastýř vlídně. „Jsi přece v mých službách, a když mi budeš důvěřovat, nikdo tě nemůže přinutit k žádnému svazku proti tvé vůli. Neměla jsi však pouštět Ustrašené do své chaloupky: jsou to nepřátelé Krále, jemuž sloužíš.“

„Já vím, já to vím," plakala Bázlivka, „ale kdykoli potkám někoho z těchto svých příbuzných, mám pocit, že mě opouští veškerá síla… Nedokážu se jim postavit, ať se snažím sebevíc. Dokud žiji v údolí Ponížení, nelze se jim vyhnout. Jsou úplně všude… A když se teď rozhodli, že se mě opět zmocní, už se ani neodvažuji vyjít sama z domu, protože mám strach, že mě unesou."

Jak mluvila, zvedla oči a pohlédla přes údolí a řeku k nádherným, světlem zalitým vrcholkům hor. Najednou vykřikla v zoufalé touze: „Ach, kéž bych tak mohla uniknout z údolí Ponížení, z dosahu všech Ustrašených a dalších příbuzných, a odejít na Výšiny!"

Jen to vyslovila, k jejímu úžasu Pastýř zvolal: „Dlouho jsem čekal, až to sama navrhneš! Skutečně by pro tebe bylo nejlepší, kdybys opustila údolí Ponížení a vydala se k Výšinám. Já sám tě tam milerád doprovodím. Ty nižší svahy hor na druhé straně řeky se už nacházejí v hraničním pásmu Království mého Otce, Říše lásky. Tam už žádný strach nemá místo, neboť ‚dokonalá láska vyhání strach'."

Bázlivka na něj užasle zírala. „Odejít na Výšiny a žít tam?!" vykřikla. „Kdyby to jen šlo! Toužím po tom už celé měsíce! Myslím na to dnem i nocí, ale nejde to. Nikdy se tam nedostanu, jsem totiž chromá." Pohlédla dolů na své zkřivené nohy a oči se jí znovu zalily slzami zoufalství a sebelítosti. „A ty hory jsou příliš strmé a nebezpečné. Říká se, že se po nich mohou bezpečně pohybovat jen laně a jeleni."

„To je naprostá pravda, cesta na Výšiny je obtížná a nebezpečná," přikývl Pastýř. „A musí to tak být, aby

se tam nevyšplhalo a do Království neproniklo nic, co se protiví Lásce. Nic poskvrněného či nedokonalého se tam nedostane a obyvatelé Výšin opravdu potřebují ‚nohy laní'. Vždyť i já sám je mám." A dodal s úsměvem: „A jako kolouch či srnec mohu skákat po horách a pahorcích s velkým potěšením a lehkostí. Ale i tvé nohy, Bázlivko, mohu učinit hbitými jako nohy laní, i tebe dokážu dovést na Výšiny. Pak mi budeš moci mnohem lépe sloužit a tvoji nepřátelé už na tebe nedosáhnou. Tak rád slyším, že tam toužíš jít, protože jak už jsem řekl, dlouho jsem čekal, až to sama navrhneš." A dodal s úsměvem: „Pak se také už nikdy nebudeš muset setkat se Šíleným-Strachem."

Bázlivka na něho s úžasem pohlédla. „Učinit mé nohy hbité jako nohy laní…," opakovala si. „Copak to jde? A co by na to řekli obyvatelé Království lásky, kdyby se mezi nimi zjevil ubohý mrzáček s nevábnou tváří a s hubou nakřivo, jestliže tam nesmí přebývat nic poskvrněného a nedokonalého?"

„Je pravda," souhlasil Pastýř, „že abys mohla žít na Výšinách, musela by ses změnit. Avšak půjdeš-li se mnou, slibuji, že ti pomohu získat laní nohy. Tam nahoře v horách – v blízkosti skutečných Výšin – vane čerstvý a osvěžující vzduch, který posiluje celé tělo. Také jsou tam prameny s léčivými účinky: kdokoli se v nich vykoupe, zjistí, že zmizely všechny jeho poskvrny i znetvoření.

Ale musím ti říci ještě něco. Nejenže ti dám nohy laní, ale budeš muset přijmout i jiné jméno, protože je nemyslitelné, aby do Království lásky vstoupila Bázlivka či kterýkoli jiný člen rodiny Ustrašených. Opravdu jsi odhodlána podstoupit celkovou proměnu, až se staneš

obyvatelkou Království lásky, a nechat se přetvořit podle svého nového jména?“

Přikývla a dychtivě vyhrkla: „Ano, chci!“

Znovu se usmál, ale pak vážným hlasem dodal: „Pak zbývá už jen jedna věc, ovšem ta nejdůležitější. Nikdo nemůže přebývat v Království lásky, pokud v jeho srdci neraší květina Lásky. Byla už do tvého srdce zasazena Láska?“

Po těch slovech na ni Pastýř upřeně pohlédl. Uvědomila si, že jeho oči pronikají až do hlubin jejího srdce a vidí, co je v něm skryto – mnohem lépe než ona sama. Dlouho neodpovídala, protože nevěděla, co na to říci. Hleděla do jeho pronikavých očí poněkud nesměle. Uvědomila si, že se v nich zrcadlí to, na co se dívají. Spatřila v nich své srdce přesně tak, jak je viděl on.

Po delší odmlce odvětila: „Myslím, že v něm narůstá obrovská touha zakusit přirozenou, lidskou lásku a naučit se milovat ze všech sil člověka, který bude mou lásku opětovat. Ale jakkoli se mi zdá moje touha přirozená a správná, ty asi mluvíš o jiné lásce…“ Odmlčela se a pak upřímně a téměř rozechvěle dodala: „Pastýři, vidím, že v mém srdci roste touha být milována a obdivována, ale nikoli ten druh Lásky, o němž mluvíš. Přinejmenším nic takového, jako je Láska, již vnímám v tobě.“

„Dovolíš mi tedy, abych do tvého srdce zasadil semínko pravé Lásky?“ zeptal se Pastýř. „Bude to nějaký čas trvat, než získáš laní nohy a vyšplháš na Výšiny. A když ti ho do srdce zasadím teď, bude nasazovat na květ, jakmile tam dojdeš.“

Bázlivka se stáhla do sebe. „Bojím se," namítla. „Říkali mi, že když někoho opravdu miluješ, dáváš tím milovanému moc, aby tě zraňoval a působil ti bolest jako nikdo jiný."

„To je pravda," odvětil Pastýř. „Milovat znamená odevzdat se milovanému, stát se zranitelným. Ale ty jsi přece Bázlivka a bolesti se bojíš, že ano?"

Zkroušeně přikývla a zahanbeně přiznala: „Ano, té se opravdu strašně bojím."

„Ale milovat je takové štěstí," řekl Pastýř tiše. „Je štěstí milovat, i když tvá láska není opětována. Bolest je samozřejmě v ceně, ale Láska to nepovažuje za důležité."

Bázlivku náhle napadlo, že Pastýř má tak trpělivé oči, jaké ještě nikdy neviděla. Zároveň z nich vyzařovalo něco, z čeho jí bolelo u srdce, třebaže by neuměla říci proč. Stále sevřená strachem náhle vyhrkla (protože se za to styděla): „Nikdy se neodvážím milovat, dokud si nebudu jistá, že jsem také milována. Když ti dovolím zasadit do mého srdce semínko Lásky, slíbíš mi, že budu milována? Jinak bych to nesnesla."

Věnoval jí ten nejvlídnější a nejněžnější úsměv, jaký kdy viděla. „Ano," přikývl bez váhání. „Slibuji ti, Bázlivko, že až bude rostlinka Lásky v tvém srdci připravena kvést a ty budeš připravena na přijetí nového jména, poznáš, co znamená být milována."

Záchvěv radosti jí projel od hlavy až k patě. Připadalo jí to příliš krásné, než aby to byla pravda. Ale šlo o zaslíbení samotného Pastýře a jedno bylo jisté – on by přece nelhal. „Prosím, zasaď tedy Lásku do mého srdce… právě teď," hlesla tiše. Ubohá dušička! Pořád to byla Bázlivka, jakkoli přijala zaslíbení, že získá tu největší věc na světě.

Pastýř sáhl do záňadří, cosi vytáhl a držel to v dlani. Potom natáhl ruku směrem k ní a řekl: „Tady je semínko Lásky."

Naklonila se, aby se podívala. Vydala ze sebe slabý, zděšený výkřik a ucouvla. V jeho dlani skutečně leželo semínko, ale mělo tvar dlouhého špičatého trnu. Bázlivka si už všimla, že Pastýřovy ruce jsou celé zjizvené a rozdrásané. Nyní však viděla, že jizva v jeho dlani má stejný tvar a velikost jako semínko Lásky.

„Připadá mi hodně ostré," namítla ustrašeně. „Nebude to bolet, až mi je budeš vkládat do srdce?"

Pastýř vlídně odpověděl: „Je tak ostré, že tam pronikne velmi rychle. Ale upozorňoval jsem tě, že Láska a Bolest spolu souvisejí…, přinejmenším po nějaký čas. Poznáš-li Lásku, musíš poznat i Bolest."

Bázlivka pohlédla na trn a ucouvla. Poté pohlédla Pastýřovi do tváře a zopakovala si jeho slova: „Jakmile bude výhonek Lásky v tvém srdci připraven rozkvést, zakusíš, že jsi milována." Najednou se jí zmocnila nová, netušená odvaha. „Prosím, zasaď to semínko do mého srdce!"

Jeho tvář se rozzářila spokojeným úsměvem a se zjevnou radostí v hlase řekl: „Teď se spolu vydáme na Výšiny a budeš patřit do Království mého Otce."

Po těch slovech jí vtiskl trn do srdce. Měl pravdu, pocítila pronikavou bolest, ale ta netrvala dlouho. Vzápětí se rozechvěla sladkostí, jakou dosud nepocítila a o níž se jí ani nesnilo. Byl to hořkosladký pocit, leč převládala sladkost. Hned se jí vybavila Pastýřova slova: „Milovat je takové štěstí!" Její nezdravě bledé líce náhle zrůžověly a oči jí jen svítily. Na okamžik nevypadala ani trochu

bázlivě. Zkřivená ústa se uvolnila, takže vykroužila šťastný úsměv, přičemž zářivý pohled a růžové tváře jí dodaly nebývalou krásu.

„Děkuji ti, díky!“ volala a poklekla Pastýřovi k nohám. „Jsi tak dobrý! Jsi tak trpělivý! Na celém světě není nikdo tak dobrý a laskavý jako ty. Vydám se s tebou do hor. Budu ti důvěřovat, že učiníš mé nohy podobné nohám laní a že mě – dokonce i mě (!) – dovedeš až k Výšinám.“

„Mám z toho snad větší radost než ty,“ odpověděl Pastýř. „Teď ses zachovala, jako by ses už chystala změnit si jméno, ale musím ti říci ještě jednu věc. Já sám tě doprovodím až k úpatí hor, aby tě cestou neohrožovali tví nepřátelé. Potom jsem ti ovšem vybral dvě zvláštní průvodkyně, které tě povedou a budou ti pomáhat přes všechna strmá a náročná místa, dokud máš ještě chromé nohy a můžeš jen kulhat a chodit pomalu.

Neuvidíš mě stále, neboť, jak jsem řekl, já budu skákat po horách a pahorcích a ty, Bázlivko, se mnou zpočátku nedokážeš držet krok; to přijde až později. Avšak měj na paměti, že jakmile dorazíš ke svahům hor, začíná tam úžasný dorozumívací systém, a to z jednoho konce Království lásky na druhý: uslyším tě, kdykoli mě zavoláš. Kdykoli zavoláš o pomoc, slibuji, že budu hned u tebe. Na úpatí hor už na tebe budou čekat dvě z mých služebnic, které jsem ti vybral za průvodkyně. Pamatuj, že jsem je vybíral já sám a s velkou péčí, protože právě ony dvě ti nejvíc pomohou, abys získala nohy laně. Přijmeš je s radostí a dovolíš jim, aby ti pomáhaly?“

„Ach ano,“ odpověděla Bázlivka bez zaváhání a šťastně se na něj usmála. „Samozřejmě! Jsem si jistá, že víš, co

je pro mě nejlepší, a všechno volíš jen pro mé dobro.“ Poté radostně zvolala: „Mám pocit, že už se nikdy nebudu bát!“

S velkou vlídností a pochopením pohlédl na malou pastýřku, jež právě přijala do svého srdce semínko Lásky a chystala se na cestu s ním k Výšinám. Znal ji skrz naskrz, znal celý ten složitý labyrint jejího osamělého srdce, a to lépe než ona sama. Dobře věděl, že ji čeká dlouhý proces dozrávání do podoby nového jména, ale nic neřekl. Pozoroval s trochou něžného soucitu její nadšenou tvářičku a zářící oči: malá Bázlivka vypadala úplně jako vyměněná.

Potom jí řekl: „Teď jdi domů a připrav se k odchodu. Nic si neber s sebou, jen po sobě doma ukliď. Nikomu o tom neříkej, protože cesta k Výšinám musí zůstat naším tajemstvím. Nemohu ti sdělit přesný čas, kdy vyrazíme směrem k horám, ale nebude to dlouho trvat; musíš být připravena mě následovat, jakmile přijdu ke tvé chaloupce a zavolám. Dám ti tajné znamení: až půjdu kolem tvého příbytku, zazpívám jednu ze svých písní a v ní bude poselství pro tebe. Když ji uslyšíš, ihned vyjdi ven a přijď za mnou na místo schůzky.“

Poté se Pastýř obrátil ke svému stádu a vedl je do ovčince. Mezitím už slunce v rudozlaté záři zapadlo a hory na východě se ocitly pod mlhavým fialově šedým závojem.

Bázlivka se vracela směrem k domovu. Její srdce bylo plné štěstí a vzrušení; stále ještě měla pocit, jako by se už nikdy nemusela ničeho bát. Když vyrazila přes pole zpátky do vesnice, zpívala si píseň ze starého zpěvníku,

který pastýři často používali. Nikdy předtím jí nepřišla tak milá a příhodná.

Píseň písní, píseň nejkrásnější,
píseň Krále lásky,
žádná radost na zemi
se té jeho nevyrovná,
zdá se být tak chatrná.
Jméno tvé jak libý olej voní
a ti, kdo tě milují, ti zpívají.

Přitahuj mě a dám se v běh,
tys jediná touha mého srdce.
Uveď mě do svých paláců,
kde s tebou mohu jásat a žít,
slyšet tvůj hlas, Králi můj,
a navždy už tě slavit.

Nehleďte na mne s pohrdáním,
ač snědá jsem a nehezká,
Král sám si mne vyvolil,
svou láskou mě obdařil.
Jeho Láska mě promění
a všechno kolem rozjasní.
(srov. Pís 1,1-6)

Zpívala si cestou přes první pole a právě byla uprostřed druhého, když tu náhle spatřila, že k ní směřuje Šílený-Strach. Ubohá Bázlivka! Na chvíli úplně zapomněla na své hrozné příbuzné, a teď se tu objevil ten

nejobávanější a nejodpornější z nich. Srdce jí zachvátila panika. Rozhlédla se nalevo napravo, ale nedalo se nikam ukrýt. Stejně bylo více než zřejmé, že jde přímo k ní. Jakmile ji spatřil, zrychlil krok a za chvilku ji dostihl.

Srdce se jí málem zastavilo, když slyšela jeho jízlivý hlas: „Konečně jsem tě našel, sestřenko Bázlivko! Takže brzy budeme svoji. Co ty na to?“ a štípl ji – rádoby škádlivě, přitom však velmi silně, takže jen zalapala po dechu a stěží zadržela bolestný výkřik.

Odvrátila se od něho a zachvěla se hrůzou a odporem. Nic horšího ovšem nemohla udělat, protože právě její zjevný strach ho jen podnítil, aby ji dál trýznil. Kdyby ho dokázala ignorovat, brzy by ho „škádlení“ i její společnost omrzely a vydal by se hledat jinou kořist. Bázlivce se však ještě nikdy nepodařilo prostě si ho nevšímat. Nyní už nedokázala svůj děs skrývat.

Její bledá tvář a vyděšené oči v něm jen vzbudily touhu pořádně ji potrápit. Byla tu sama, vydána mu napospas. Pevně ji sevřel a ubohá Bázlivka vykřikla hrůzou a bolestí. Vtom Šílený-Strach nečekaně uvolnil sevření a zarazil se.

Nepozorovaně se k nim přiblížil Pastýř a stál teď vedle nich. Jediný pohled na jeho vážnou tvář, žhnoucí oči a na vztyčenou pastýřskou hůl, kterou třímal ve své mocné paži, tyranovi úplně stačil. Šílený-Strach se odplížil jako zpráskaný pes, aniž by vnímal, kam běží: pádil pryč od vesnice, ve snaze dostat se do bezpečné vzdálenosti.

Bázlivka se rozplakala. Měla samozřejmě vědět, že její bratranec je zbabělec a že kdyby jen trochu pozvedla hlas a zavolala Pastýře, ihned by utekl. Teď měla roztrhané a pomačkané šaty a na ruce modřinu, ačkoli to jí až tak

nevadilo. Propadala se hanbou, že tak záhy znovu jednala podle svého starého jména a povahy, ačkoli doufala, že už se začíná měnit. Připadalo jí však nemožné ignorovat všechny Ustrašené příbuzné, natož se jim postavit čelem!

Neodvažovala se na Pastýře ani pohlédnout, jinak by si musela všimnout, že na ni hledí s velkým soucitem. Ještě nevěděla, že Kníže lásky je „milosrdný k těm, kdo se ho bojí". Domnívala se, že jí kvůli jejímu hloupému strachu pohrdá, stejně jako všichni, a tak jen zahanbeně špitla: „Díky." Potom, aniž se na něho podívala, bolestně odkulhala směrem k vesnici. Cestou hořce plakala a stále dokola si opakovala: „Jak mě jen mohlo napadnout, že bych mohla odejít na Výšiny? Nikdy se tam nedostanu, protože i ta nejnepatrnější hloupost mě donutí dát se na ústup!"

Nakonec však dorazila do bezpečí své chaloupky a začala se cítit trochu líp. A poté, co vypila šálek čaje a povečeřela, vzpamatovala se natolik, že si dokázala vybavit, co se přihodilo u tůňky pod vodopádem. Když si připomněla, že jí bylo do srdce zasazeno semínko Lásky, znovu se jí zmocnilo radostné vzrušení. Při této myšlence ji opět zaplavila až nesnesitelná sladkost: ta nepopsatelná, hořkosladká, a přitom nádherná extáze nového štěstí.

„Milovat je štěstí," řekla si malá Bázlivka a ještě jednou to zopakovala: „Milovat je štěstí." Byl už pozdní večer a ona byla tak unavená ze všech napínavých zážitků tohoto podivného dne, že rovnou ulehla do postele. Ale ještě než usnula, zpívala si pro sebe stále dokola další krásnou píseň ze starodávného zpěvníku:

Ty, jehož moje duše miluje,
řekni mi, kam za poledne chodíš,
kam svá stáda napájet vodíš.
Proč nemohu být s tebou?
Vždyť bez tebe mi smutno je.

Ty nejkrásnější ze všech žen,
copak to nevíš?
Chceš-li vědět, kudy chodím,
kudy svoje stáda vodím,
za mnou svoje ovce žeň.
(Srov. Pís 1,7-8)

Poté Bázlivka upadla do hlubokého bezesného spánku.

Kapitola II

VPÁD USTRAŠENÝCH

Druhý den se časně zrána probudila a všechen strach byl ten tam. Její první myšlenka byla: „Možná už někdy během dneška vyrazíme s Pastýřem na Výšiny." To ji tak nadchlo, že ani nemohla dojíst snídani. Jak se pak začala připravovat k odchodu, musela si při tom zpívat.

Zdálo se jí, že od chvíle, kdy Pastýř zasadil do jejího srdce semínko Lásky, se jí vybavují samé radostné písně. A tyto písně, vyjadřující tak dobře její nové štěstí a vděčnost, pocházely z oné staré knihy, z níž pastýři rádi zpívali, když pásli svá stáda nebo je vodili na pastviny. Zatímco se věnovala jednoduchým přípravám, jak jí Pastýř nakázal, zpívala si další z těchto písní:

Král posadil se za stolem,
libá vůně nardu a myrhy
rozlily se kolkolem.
Chci projevit svou vděčnou lásku,
že mě z prachu pozvedl.

Dcery jeruzalémské,
jsem tak snědá, nehezká,
a vy tak krásné.
Zvenčí nesu skvrny hříchu,
Láska je však obmývá
a uvnitř mě krásou zdobí.

Nehleďte na mne, že jsem snědá,
že slunce sežehlo mi tvář.
Dětmi své matky nenáviděná,
z domova svého vyhnaná,
na cizích vinicích jsem otročila,
a vlastní jsem neměla.

Jsem však krásná v očích Krále
a nemusím se bát, že náhle
bych jeho lásku ztratila.
Královskou milostí mě odívá,
mé nouze a poskvrn si nevšímá,
zamiloval si mou krásu budoucí.
(Srov. Pís 1,12-14.5-6)

Čas od času se jí při práci zachvělo srdce – jednak vzrušením a jednak strachem z něčeho neznámého. Kdykoli si však vzpomněla na trn ve svém srdci, zaplavila ji od hlavy až k patě táž tajemná sladkost. Láska tu byla i pro ni, ano, dokonce i pro malou chromou Bázlivku. Až dojde na Výšiny, zbaví se ponižujícího zohyzdění a bude krásná, a jakmile bude výhonek v jejím srdci připraven kvést, zakusí opětovanou lásku. Libé pocity se však mísily

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jako laň na výšinách**.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.